

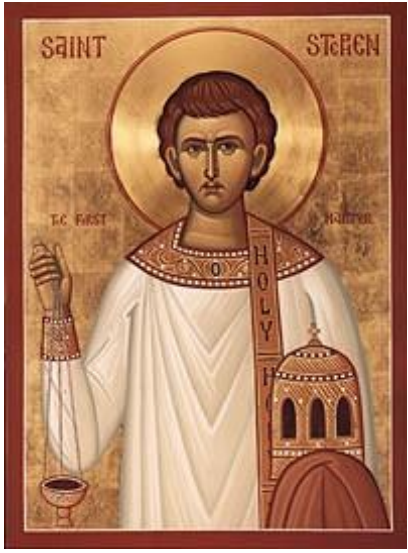

Graiul Ortodoxiei

ADEVĂRUL-ÎN SUFLETUL TĂU

Nº16-2012 tipărit de parohul Serghei Popescu

Micul ziar informatv parohial de Imola de spiritualitate și atitudine ortodoxă „**Graiul Ortodoxiei**” este un sftenic bun al trezirii duhovnicești și al desăvârșirii, ajută la regăsirea obârșiilor și la statornicirea valorilor creștine strămoșești, îndeamnă, prin rândurile de aur ale sfinților mari dascăli și în vățători ai Bisericii, la întărirea credinței și urmarea neabătută a căii mîntuirii.

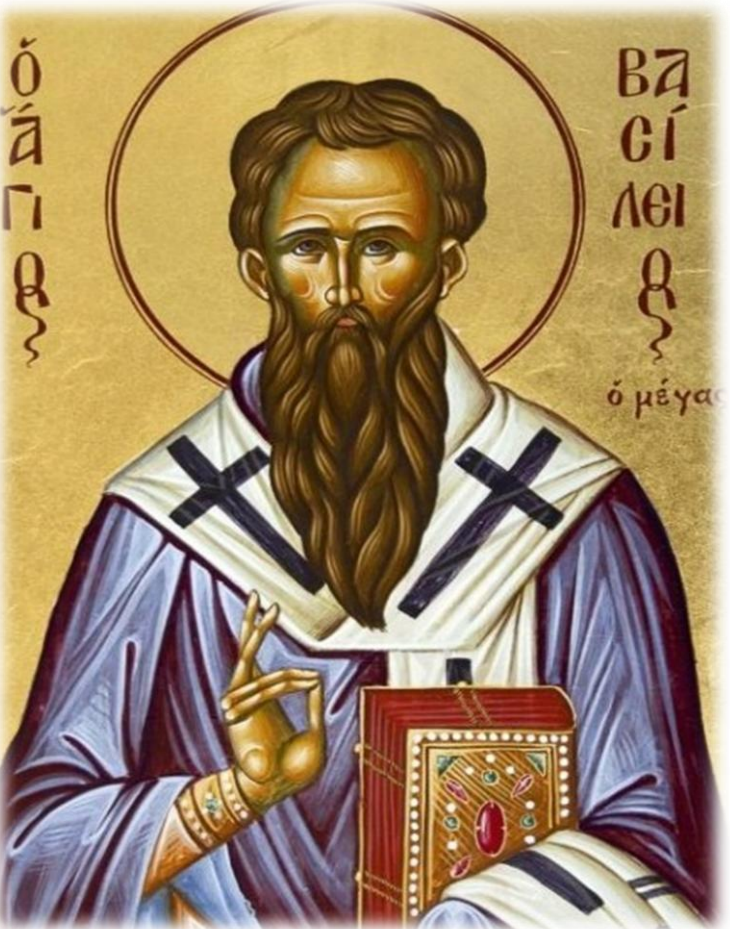
Sfântul întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

S-a făcut odată întrebarea între iudei, saduchei, farisei și elini despre Domnul nostru Iisus Hristos. Unii spuneau că este prooroc, alții că este înșelător, iar alții că e Fiul lui Dumnezeu. Atunci Ștefan a stat pe loc înalt și a binevestit tuturor pe Domnul nostru Iisus Hristos, zicând: "Bărbați frați, pentru ce s-au înmulțit răutățile voastre și s-a tulburat tot Ierusalimul? Fericit este omul care nu s-a îndoit în Hristos. El este Cel ce a plecat cerurile și S-a pogorât pentru păcatele noastre și S-a născut din Sfânta și curata Fecioara, cea aleasă înainte de întemeierea lumii. El a luat neputințele noastre și a purtat slăbiciunile noastre. Pe orbi i-a luminat, pe leproși i-a curățit, pe demoni i-a izgonit". Când l-au auzit grăind așa, l-au dus în sinedriu la arhieriei, că nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și duhului cu care grăia. Intrând înăuntru au adus niște bărbați care au zis: "L-

am auzit că a grăit cuvinte de hulă împotriva locului celui sfânt și a Legii" și alte cuvinte, așa precum se scrie în Faptele Apostolilor. Și când s-au uitat la el au văzut fața lui ca fața de înger. N-au mai putut răbda rușinea biruinței; l-au lovit cu pietre și l-au omorât. Iar sfântul se ruga pentru ei zicând: "Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!". Dumnezeuiescul și întâiul mucenic Ștefan, prin așa socotita lui cădere, a doborât pe împotrivă-luptătorul diavol și s-a odihnit cu somnul cel dulce, arătând minunate moaștele sale. Niște bărbați evlavioși au luat acele sfinte moaște, le-au pus într-o raclă făcută din lemn de Persia, l-au acoperit și l-au așezat alături de templu. Gamaliel, învățătorul de Lege, și Avelvus, fiul lui, crezând în Hristos, au fost botezați de apostoli.

Anul Nou, Tăierea-împrejur a Domnului si Sfântul Vasile cel Mare

Biserica sărbătorește, astăzi, 14 ianuarie, la opt zile de la Nașterea Domnului, Tăierea împrejur cea după trup a Mântuitorului Hristos. Sinaxarul acestei zile amintește că: 'De la Sfinții Părinți am luat obiceiul să sărbătorim, după încheierea anului calendaristic, Tăierea împrejur cea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul a primit aceasta, ca să înlăture rânduiala Legii Vechi și să pună în loc tăierea împrejur cea după Duh cea nefăcută de mână. Deci, sărbătorim această zi ca pe un praznic împărătesc. Căci Domnul, după cum ne-a cinstit pe noi, luând trup omenesc, întru totul asemenea nouă, afară de păcat, tot așa a binevoit să primească și tăierea împrejur. Întâi, ca să astupe gurile ereticilor care îndrăznesc a zice că Domnul n-a luat trup, ci că S-a născut ca o nălucire. Dar dacă n-ar fi luat trup, cum S-ar fi tăiat împrejur? Și al doilea ca să astupe gurile iudeilor celor neînțelegători, care îl cleveau că nu păzește sâmbăta și că strică Legea. Pentru aceasta, după opt zile de la nașterea Lui cea sfântă din Fecioară, a binevoit să fie adus de Maica Sa și de Iosif, în locul unde, după obicei, iudeii se tăiau împrejur. Și a fost tăiat împrejur; și I s-a dat numele Iisus, nume adus din cer de îngerul Gavriil, mai înainte de zămislirea Lui în pântecul Fecioarei. Și iarăși întorcându-Se Domnul cu părinții Săi acasă, a viețuit omenește, crescând cu anii, cu înțelepciunea și cu harul, pentru mântuirea noastră.'Hristos a fost tăiat împrejur în a opta zi de la naștere și această tăiere împrejur era simbolul credincioșiei, al alegerii și al binecuvântării pentru evrei, o binecuvântare specială pentru poporul ales din partea lui Dumnezeu și un semn de fidelitate, de jertfelnicie pentru a împlini voia lui Dumnezeu și a nu mai trăi după voia instinctelor, ci după voia Duhului. De aceea, Sfântul Apostol Pavel arată că în Iisus Hristos s-a schimbat tăierea împrejur cea trupească într-o tăiere împrejur duhovnicească, ce începe prin botezul în moarte și învierea lui Hristos. Tăierea împrejur cea duhovnicească, nu cea trupească, contează acum. Hristos a făcut-o pentru a arăta că S-a născut sub Lege, că respectă Legea, dar apoi o desăvârșește prin învățătura și lucrările Sale sfințitoare, minunate.Biserica noastră îl sărbătorește astăzi, 14 ianuarie, și pe Sfântul Vasile cel Mare, Arhiepiscop în Cezareea Capadociei. S-a născut în jurul anilor 329-330, în Cezareea Capadociei. Părinții Sfântului Vasile erau mari proprietari de pământuri. Îmbrățișaseră de timpuriu creștinismul, îl cunoscuseră bine pe Sfântul Grigorie Taumaturgul, episcopul Neocezareii, și, întâi de toate, înduraseră cu o răbdare neclintită persecuția de sub împăratul roman Maximian, la anul 311. Sf. Vasile era unul din cei 10 frați, dintre care trei vor fi episcopi: Vasile, Grigorie de Nyssa, Petru de Sevesta; cinci vor fi monahi: cei trei dinainte, plus Naucratis și Macrina cea tânără; vor fi șase sfinți în familia mare: Sfânta Macrina cea Bătrână, Sfânta Emilia (mama lui), Sfântul Vasile, Sfântul Grigorie de Nyssa, Sfântul Petru și Sfânta Macrina cea Tânără. Bunica

Macrina a crescut pe copii în duh creștin, împreună cu mama lor, Emilia, și sora lor, Macrina cea Tânără.A crescut sub înrăurirea bunicii sale, Macrina (cea Batrâna), care fusese ucenica Sfântului Grigorie Taumaturgul. Ea a stat în permanenta lângă Vasile si Macrina (cea Tânara) Sfântul Grigorie si împărtășindu-le acestora învățătura duhovnicească izvorâtă din bogata sa experiență de viață.Primele lecții de retorica le-a primit de la tatăl sau Vasile, el însuși retor în Cezareea Capadociei. Tatăl, cu ajutorul Emiliei și al bătrânei Macrina, l-a îndrumat pe tânărul Vasile spre doua căi: educația si nevoința pentru virtute.În anul 342 va ajunge sa învețe la Cezareea Palestinei alături de Sfântul Grigorie Teologul, cel care mai târziu îi va fi prieten apropiat. După terminarea studiile din Cezareea în anul 347, Vasile a fost trimis, datorita bogatele cunoștințe pe care le avea precum și si istețimii sale, să studieze la cele mai alese scoli ale timpului din Constantinopol si Atena, unde a avut dascăli renumiți, precum învățatul Libaniu. Din Constantinopol, Sfântul Vasile cel Mare a plecat la Atena (351) unde a devenit bun prieten cu Sfântul Grigorie Teologul pe care-l cunoscuse la scoala din Cezareea Palestinei. În anul 355, Sfântul Vasile cel Mare harul preotiei, fiind părăsește Atena și se întoarce în patria natala, Cezareea. A fost ales episcop al comunitatii din Cezareea Capadociei si exarh al Pontului, pastorind noua ani: din 370 si până în 379, când trece la Domnul pe data de 14 ianuarie.

Sufletul meu tânjește după Domnul...

Sufletul meu tânjește după Domnul și cu lacrimi îl caut. Cum aş putea să nu Te caut? Tu m-ai găsit mai întâi și mi-ai dat desfătarea Sfântului Tău Duh, și sufletul meu Te-a iubit. Tu vezi, Doamne, întristarea mea și lacrimile... Dacă nu m-ai fi atras prin iubirea Ta, nu Te-aş căuta așa cum Te caut. Dar Duhul Tău mi-a dat să Te cunosc și sufletul meu se bucură că Tu ești Dumnezeu! și Domnul meu și până la lacrimi tânjesc după Tine.Sufletul meu tânjește după Dumnezeu și îl caută cu lacrimi. *Milostive*

Lui.Sunt un om bătrân și mă pregătesc de moarte, și scriu adevărul de dragul norodului. Duhul lui Hristos, pe Care mi L-a dat Domnul, vrea mântuirea tuturor, ca toți să cunoască pe Dumnezeu. Domnul a dat tâlharului raiul; tot așa va da raiul și oricărui păcătos. Pentru păcatele mele sunt mai rău decât un câine răios, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mi le ierte, și mi-a dat nu numai iertarea, dar și Duhul Lui, și în Duhul Sfânt am cunoscut pe Dumnezeu.Vezi iubirea lui Dumnezeu față de noi? Și cine ar putea descrie milostivirea Sa? O, frații mei, cad în genunchi și vă rog: credeți în Dumnezeu, credeți că Duhul Sfânt Cel ce dă mărturie despre El în toate bisericile și în sufletul meu. Duhul Sfânt este iubire; și această iubire se revarsă în toate sufletele sfinte care sunt la Dumnezeu, și același Duh Sfânt este pe pământ în sufletele care iubesc pe Dum nezeu. In Duhul Sfânt, toate cerurile văd pământul și aud ru găciunile noastre și le duc la Dumnezeu.Domnul este milostiv; sufletul meu știe aceasta, dar nu poate să o descrie. El este foarte blând și smerit, și atunci când sufletul îl vede, se preschimbă în întregime în iubire de Dumnezeu și aproapele și se face el însuși blând și smerit. Dar dacă omul pierde harul, atunci va plânge ca Adam la izgonirea din rai. El hohotea și întreaga pustie auzea suspinul său; lacrimile lui erau amare de întristare și ani mulți le-a vărsat el. Tot așa și sufletul care a cunoscut harul lui Dumnezeu, atunci când îl pierde, tânjește după Dumnezeu și spune: „**Sufletul meu tânjește după Dumnezeu și îl caut cu la crimi**”.

Cercetătorii NASA despre sfârșitul lumii în 2012

Începutul anului nou a reaprins dezbaterea despre sfârșitul lumii prezis de vechiul calendar Maya. Portalul Space.com a raportat că civilizația meso-americană a avut un calendar de 365 de zile, dar nu asemeni versiunii moderne gregoriene. Maiășii măsurau timpul printr-un calendar scurt care dura 52 de ani și printr-unul lung care dura 5125 ani. Unii cred că acest ciclu de 5 milenii se sfârșește pe 21 decembrie 2012.

“Acest ciclu calendaristic maiăș ajunge la sfârșit la 21 decembrie 2012” a spus Don Yeomans, președinte al “Biroului de Programe pentru Obiecte apropiate Pământului” (Near-Earth Object Program Office). “Desigur – a adăugat el – un nou calendar începe pe 22 decembrie 2012. Este cum ai spune că dacă sfârșitul calendarului nostru este pe 31 decembrie, în fiecare sfârșit de decembrie va veni sfârșitul lumii”. “Dormiți bine pe 21 decembrie a anului viitor (cea mai lungă noapte a anului). Mayașii nu au prezis niciodată sfârșitul lumii la această dată”.

Portalul Christianpost.com analizează o altă teorie apocaliptică care spune că planeta Nibiru se va ciocni cu Pământul în aceeași dată. “Însă un asemenea corp ceresc ar trebui să fie vizibil pe cer, însă deocamdată nu există nicio evidență asupra existenței acestei planete”, spune David Morrison, om de știință la NASA. "Nibiru nu există" a spus Morrison. “Nu o putem vedea, nu putem detecta gravitația sa și nu vedem semnătura trecerii sale anterioare pe cer. Așa că totul este o minciună”.

Biserica Ortodoxă nu încurajează isteria apocaliptică sau adventistă, bazându-se pe cuvintele Mântuitorului: **"Despre aceasta, nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl"**. În același timp însă cere pregătirea pentru sfârșitul lumii în fiecare zi prin rugăciune și virtuți, așa cum proclamă întreaga Biserică la Crez: **"Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie"**.

Doamne, Tu vezi căderea și întristarea mea, dar cu smerenie cer mila Ta: revarsă asupra mea, a pă cătosului, harul Sfântului Tău Duh. Amintirea lui atrage mintea să găsească iarăși milostivirea Ta. Doamne, dă-mi duhul smereniei Tale, ca să nu pierd iarăși harul Tău și să plâng în hohote după el, cum plângea Adam după rai și după Dumnezeu.In primul an al vieții mele în mănăstire sufletul meu a cunoscut pe Domnul prin Duhul Sfânt. Mult ne iubește Domnul; știu aceasta de la Duhul Sfânt pe Care mi L-a dat Domnul prin singură milostivirea

„Si cand s-au implinit opt zile ca sa-L taie imprejur, I-au pus numele Iisus...”

(Luca 2, 21)

Bunul nostru Mantuitor, Cel ce S-a smerit pe Sine luand trup omenesc, nu S-a rusinat a Se supune intru toate legii lui Moise luand trup omenesc, pe care Insusi i-o daduse pe Muntele Sinai. Primul act de supunere a Fiului fata de Tatal pe care il cunoaste omul a fost intruparea Sa ca prunc mic, iar nu ca barbat desavarsit. Iar primul act de supunere fata de Lege a fost primirea taierii imprejur in cea de-a opta zi, asa cum spune legea lui Moise: „Iar in ziua a opta se va taia uncul imprejur” (Levitic 12,3). Deci, in ziua hotarata de lege a fost pruncul taiat imprejur si I S-a pus numele de Iisus de catre batranul Iosif, pentru ca „asa a fost numit de ingeri, mai inainte de a se zamisli in pantece” (Luca 2, 21). Dar pentru ce a fost taiat imprejur Iisus, caci El nu era supus pacatului? Intai, pentru ca sa se arate supus si implinitor al legi. Apoi, pentru ca sa se arate ca El a purtat trup omenesc cu adevarat, iar nu trup inchipuit. Al treilea, pentru ca sa ne dea noua chipul celei mai adanci smerenii. Pentru ca S-a aratat nu numai ca un om, ci ca un om biruitor asupra pacatului, desi El nu avea pacat. Si pentru ce S-a taiat imprejur a opta zi? Pentru ca ziua a opta, dupa Sfintii Parinti (Sf. Grigorie de Nyssa), inchipuieste ziua vesniciei, odihna veacului al optulea, care va sa fie. Primele sase zile sunt ale Creatiei, ale lucrarii. Ziua a saptea este ziua odihnei Domnului, ziua Sabatului pamantesc, care mereu trece ca si omul, de aceea se si repeta din sapte in sapte zile. Iar a opta este simbolul veacului viitor, ziua vesnicei praznuiri cu Hristos, care nu se va mai sfarsi in veac. Iar cele 33 de zile pe care le-a petrecut Iisus in Betleem, pana la ducerea Sa in Templu, cand a fost purtat pe

brate de Sfantul Simeon, inchipuiesc cei 33 de ani pe care i-a trait Domnul pe pamant, pana ce a rastignit pacatul pe lemn. Dar taiera imprejur la poporul evreiesc nu avea numai rolul unui legamant intre Dumnezeu si om (Facere 17, 10-14), ci ea inchipuia insasi ispasirea pacatului stramosesc, cu toate ca prin aceasta nu se putea ierta pacatul lui Adam. Asadar, taiera imprejur era botezul oficial al Vechiului Testament, pe care Domnul l-a primit ca sa Se arate innoitor al Testamentului, iar nu calcator al lui. Trei botezuri a primit Domnul nostru Iisus Hristos pe pamant: intai botezul Legii Vechi, al taierii imprejur; apoi, botezul pocaintei, de la Ioan, care nici acesta nu era desavarsit, pentru ca nu putea ierta pacatele, dar era mai inalt decat botezul cel vechi, pentru ca el facea legatura intre Vechiul si Noul Testament; iar ultimul botez si cel mai desavarsit pe care il poate primi crestinul pe pamant a fost botezul sangelui, al muceniciei, pe care Iisus Hristos l-a primit pe cruce pentru noi. Mare a fost smerenia Domnului! Deci nu S-a rusinat Preabunul Dumnezeu de trupul nostru cel cazut! Nu S-a rusinat nici de trupeasca taiera imprejur, ci a voit sa fie pipait si insangerat Datatorul legii de pazitorul legii. O, adancul smereniei lui Hristos! S-a smerit luand trup de lut. S-a smerit facandu-se prunc mic si neputincios inaintea oamenilor, ca sa ne arate ca numai daca ne vom face ca pruncii nevinovati, prin nastere din nou, vom putea intra iarasi in ceruri, de unde am cazut. S-a smerit nascandu-Se in iesle de vite si in pamant strain. S-a smerit lasandu-Se pazit de un batran Cel ce era in cer pazit de multe legiuni de ingeri. S-a smerit primind scutece si lasandu-Se pipait de maini omenesti Cel ce sade pe tron de vapaie si nu poate fi vazut de heruvimi si de serafimi. S-a smerit primind trupeasca taiera imprejur, ca un pacatos, Cel ce a venit sa piarda pacatele oamenilor si sa le inece in scump sangele Sau. Dar pentru ce S-a smerit asa de mult Mantuitorul nostru? Pentru ca prea mare a fost mandria omului. Si aceasta rana nu putea fi vindecata decat cu alifia

smereniei lui Hristos. Neascultarea cu ascultarea se vindeca, mandria cu smerenia se lecuiește. Iar pentru adancul smereniei Sale l-a dat Lui Dumnezeu „nume care este mai presus de tot numele”, adica Iisus, care inseamna „Mantuitorul”. „Ca intru numele lui Iisus tot genunchiul sa se plece, al celor ceresti si al celor pamantesti si al celor de dedesubt” (Filip. 2, 9-10) „si sa marturiseasca toata limba ca Domn este Iisus Hristos, intru slava lui Dumnezeu Tatal” (Filip. 2, 11). Dupa cum insusi Sfantul Petru marturiseste, ca „nu este intru nimeni altul mantuire, pentru ca nu este nici alt nume sub cer, dat intre oameni, in care trebuie sa ne mantuim noi” (F.A. 4, 12). Se cuvine deci si noua, crestinilor, celor numiti cu scump numele lui Iisus Hristos, ca adunandu-ne astazi la sfintele biserici sa laudam pe Domnul Cel ce S-a smerit pentru noi. Sa laudam astazi pe Mantuitorul, Care de mic a gustat rane pentru noi. Sa laudam astazi pe Fiul lui Dumnezeu, Care a binevoit a ne descoperi noua preadulcele Sau nume. Sa laudam astazi pe Iisus Hristos, Care ne mantuieste prin sfant numele Sau. Astazi, Datatorul legii implinitorul ei se face, ca sa ne invete pe noi desavarsita ascultare. Astazi, Fiul lui Dumnezeu om se face pentru om si prunc sub lege se arata, ca sa rusineze pe omul calcator de lege. Omul in rai fiind, o porunca a avut de la Dumnezeu si a calcato-o si pe aceea; iar Fiul lui Dumnezeu pe pamant venind, toate poruncile cele omenesti le-a implinit, ca sa vindece nesupunerea lui Adam. Astazi Cel ce S-a atins de muntele Sinai si l-a facut sa fumege se atinge si se pipaie de mainile omului pacatos, dar nu le arde pe ele, pentru ca a venit sa-l mantuiasca pe om de vapaia focului de veci. Astazi Cel fara de pacat a primit botezul taierii imprejur ca un prunc sub pacat, ca sa ne invete pe noi ca fara de botez nu ne putem curati de pacat, nu ne putem mantui. Cel desavarsit a primit un botez nedesavarsit, iar cei nedesavarsiti au primit un botez desavarsit, ca sa se sfinteasca. Iisus Hristos a primit un botez neputincios, de care El nu avea nevoie, iar crestinii cei numiti cu numele Lui au primit un botez desavarsit prin Duhul Sfan, ca sa se faca si ei desavarsiti. Astazi Cel ce da nume tuturor zidirilor a primit nume mai presus de tot numele ceresc si pamantesc. Astazi, Unsul Domnului ne descopera numele Sau, cel necunoscut. Astazi Emanuel se arata oamenilor. Astazi Fiul lui Dumnezeu se numeste intaia oara de oameni Iisus, precum s-a numit oarecand de Gavril in Nazaret (Luca 1, 31). Insa acolo arhanghelul l-a rostit si o Fecioara l-a auzit, iar aici Iosif il rosteste, Feciora il repeta, pastorii il aud, Betleemul il invata pe de rost, iar magii il duc mai departe. Popoarele incep sa-L cunoasca, neamurile cred in El, Bisericile intru numele Lui se inalta, crestinii numele Lui il poarta in inimi. O, cat de scump este sub soare numele Preadulcelui Iisus! Cu el se pecetluiește Evanghelia lui Hristos, cu el se lauda Biserica Dumnezeului Celui viu. Cu el se intreameaza apostolii la propovaduire. Cu el se lauda Petru in Roma. Cu el se imbarbateaza Pavel inaintea Cezarului. Cu el se mangaie popoarele crestine. Cu el se intaresc credinciosii in primejdii. Cu el se ard vrajmasii, cu el, prin deasa repetare, se izgonesc diavolii dintre oameni si duhurile pacatelor din inimi. Numele lui Iisus il poarta mamele pe buzele lor. Pre acesta il au toig de sprijin strainii in pribegia lor. Pre acesta il repeta neincetat calugarii in smerita or pustie. Cu acesta, ca si cu o sabie ascutita, se apara pustnicii de duhuri necurate, in iubita lor singuratate. Cu numele lui Iisus inmoaie saracii inimile celor nemilostivi. Cu acesta, ca un scut, isi pazesc fecioarele comoara cea ascunsa a fecioriei lor. Numele Preadulcelui Iisus l-a purtat Sfantul Ignatie in inima sa. Prea acesta ca pre un margaritar ascuns in tarina inimii l-au descoperit sfintii toti, prin neincetate rugaciuni si prin deasa lui repetare. Cu acesta s-au intrarmat mucenicii cand era aruncati in vapaia focului si la fiarele salbatice. Cu acest nume se lauda popoarele crestine, cu acesta se slaveste Biserica cea mantuitoare, cu acesta se mangaie preotii si intru numele lui Iisus scot dintre oameni vrajba, ura, desfranarea, duhul cel necurat si tot pacatul. Cu numele lui Iisus se vindeca bolile, se impaca

oamenii, se imblanzeste mania lui Dumnezeu, se alunga seceta, se inmulteste roada campului, sporeste painea pe masa, intra bucuria Sfantului Duh in casa, se imblanzesc vrajmasii, se mantuiesc sufletele noastre. Fericiti si de trei ori fericiti sunt crestinii care repeta mereu, sau cat mai des, rugaciunea cea scurta a Mantuitorului nostru Iisus Hristos, adica „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma pe mine pacatosul (pacatoasa)”. Fericiti cei ce au aflat dulceata numelui lui Iisus, ca aceia nu mai duc lipsa de nimic pe acest pamant strain! Iisus Hristos a primit taiera imprejur ca sa implineasca o porunca a Legii Vechi. Dar in legea darului, in crestinism „nici taiera imprejur nu este ceva, nici netaiera imprejur, ci faptura cea noua” (Gal. 6, 15). Adica, in locul taierii imprejur, suntem obligat sa pazim toate poruncile Evangheliei, in fruntea carora sta dragostea, milostenia, rugaciunea, postul. Si daca Iisus Hristos nu a avut pacat, trebuie neaparat sa primeasca taiera imprejur, numai pentru ca sa nu sminteasca pe evrei? Caci ei si asa tot nu au crezut in El. Nu! Domnul a primit taiera imprejur, adica S-a supus Legii Vechi fara sovaire, ca prin aceasta sa ne invete si pe noi sa ne supunem fara cartire si indoiala legii darului. Adica dogmelor Bisericii, sfintelor canoane, poruncilor Evangheliei, invataturilor sfintilor si parintilor care ne-au nascut, precum si legilor tarii in care traim. Toate zidirile lui Dumnezeu traiesc, se conduc dupa anumite legi dumnezeiesti. Nimic nu se conduce asa, la intamplare – nici ingerii din cer, nici stelele cerului, nici fapturile pamantului, nici stihiiile vazduhului. Ba nici diavolii nu ispitesc pe om fara stiinta si ingaduinta lui Dumnezeu. Si dupa cum nu a crutat Dumnezeu nici pe ingerii „care nu si-au pazit dregatoria lor, ci spre judecata zilei celei mari legaturilor celor vesnice, sub intuneric ii tine”, pentru ca s-au impotrivit voii celei dumnezeiesti, oare cum ne va cruta pe noi crestinii, care am primit „legea intru randuieli de la ingeri” (F.A. 7,53), care stim pe de rost Evanghelia, poruncile Bisericii date de Hristos, dar nu le tinem, ci mereu le calcam prin pacat? Nu, fratilor. Nu avem spusun. Am calcat legea, suntem vrednici de judecata, de osanda – fie aici, prin boli, ispite, nevoi, fie dincolo, prin munca vesnica. Niciun pacat nu va ramane nepedepsit.

„Caci toata calcarea de porunca si toata neascultarea a pimit dreapta rasplatire” (Evr. 2,2). Am lipsit de la biserica fara pricina, ne asteapta boli grele, dezbinare, osanda vesnica. Nu am ascultat de preot, ne lipsim de binecuvantarea lui Dumnezeu in viata. Ne impotrivim parintilor, sau chiar ii certam si ii lovim, ne va ajunge indata blestemul lor, adica moartea grabnica si grea, iar dincolo foc nestins. Am luat viata pruncilor nostri, ne-am impotrivit poruncii lui Dumnezeu care zice „cresteti si va inmultiti si stapaniti pamantul” (Facere 1, 28), ne va ajunge desigur mania lui Dumnezeu si in veacul acesta si dincolo. Tinem minte raul, nu iertam pe aproapele nostru, nu vom vedea fata lui Hristos. Deci ce trebuie sa facem ca sa scapam de toate acestea? Sa pazim cu sfintenie legile lui Dumnezeu, invataturile Bisericii, poruncile Sfintilor Parinti, sfaturile mai-marilor nostri, pilda cea buna a celor ce ne-au nascut. Copiii sa asculte de parinti, asa cum Pruncul Iisus a ascultat de batranul Iosif, cu toate ca acesta nu-i era tata. Parintii sa iubeasca si sa creasca bine pe copii, precum si ei au fost crescuti de parintii lor. Crestinii sa asculte de preot precum ingerii in cer asculta de Hristos. Fiecare sa-si pazeasca dregatoria sa. Fiecare sa-si implineasca datoriile sale pe pamant. Fie fata de Hristos si Evanghelie fie fata de familie si de aproapele, fie fata de societatea in care traieste. Sa ne supunem si stapanirilor, ca „stapanirile sunt de la Dumnezeu” (I Petru , 17), precum Fecioara s-a supus mergand sa se inscrie la Betleem; precum Pavel s-a supus, mergand pana la Roma. Sa ne supunem celor mai mari, sa avem mila fata de cei mai mici, sa avem dragoste spre toti, ca dragostea noastra niciodata nu piere. Si nu numai atat. Dar sa ne supunem cu cuviinta, dupa lege, iar nu in afara legii lui Hristos. „Caci nimeni nu se incununeaza de nu se va lupta dupa lege” (II Timotei 2, 5).

De vom petrece asa, vom strabate noul an cu pace si toata viata noastra cu spor duhovnicesc si bucurie, vom aunge in veacul cel de-al optulea, adica in Imparatia Cerurilor, unde-n veci cu Tatal, cu Fiul si cu Duhul Sfant vom petrece. Amin.

